

BASIKHAVA

Basikhava'da biz ve korsanlardan başka hiç kimse yaşamıyordu. Bunun nedenini anlamak zor değildi. Öncelikle hava berbattı. On iki ayın on biri boyunca fena halde sıcak ve nemli olurdu, öyle ki kötü bir günde hava, insanı her taraftan sarıp boğan vıcık vıcık bir battaniyeye benzerdi.

Geriye kalan ay ise eylüldü ki bu da kasırgalar demekti.

Sonra bir de yanardağ vardı. Asırlardır patlamamıştı aslında ama korsanları ve havayı umursamayanları kaçırmaya yetecek kadar sarsıntı yaratıyor ve duman püskürtüyordu. Beni birçok şey korkutabilirken yanardağın korkutmaması ise yamacının üzerinde doğup büyümüş olmam ve başka türlüünün nasıl olduğunu bilmemem yüzündendi sadece.

Korsanlar için de aynısını hissediyordum. Basıkhava'da iki çeşit korsan vardı: Akınlar arasında Sıyrık Limanı'nda takılıp, içki içip bıçaklı kavgalara tutuşanlar, bir de gemilerde mürettebatlık yaparken bir sürü uzvunu, gözünü ya da organını kaybetmiş olsalar da ölmemiş, sakat kalmış biçareler. Bunların bir kısmı Sıyrık'ta kalıp hanlarda ve silah dükkânlarında yaşayıp gidiyordu ancak çoğu babamın çirkin meyve çiftliğinde çalışmak için topallaya topallaya dağa çıkıyordu.

Ücretlerinin ne olduğunu bilmiyordum; çok da fazla olamazdı ya, bizde de çok yoktu çünkü. Herhalde yeterliydi sanıyorum, çünkü şimdiye kadar hiçbiri ne isyan çıkarmış ne de bizi yıkumuzda öldürmeye çalışmıştı.

Barakada uyur ve genelde meyve bahçelerinden çıkmazlardı; bize yemek pişiren ve arada sırada çamaşırlarımızı yıkayan ev korsanımız Quint dışında. Ev işlerinin geri kalanını çocuklar yapıyordu ki o çocuklar ablam Venüs, ağabeyim Adonis ve ben oluyorduk. En küçükleri bendim, bunun hoşuma gittiği ise pek söylenemezdi. Adonis eline geçen her fırsatta beni pataklardı ve elimden geldiği kadar karşı koysam da beni üç yaş ve epeyce ağırlık farkıyla geçiyordu, bu yüzden genelde yenilen ben oluyordum.

Venüs'ü kavgada alt edebilecek kadar büyümeden önce o da bana sataşırđı. Sonra, sürekli ne kadar aptal olduğumu, babamın beni satmaya çalıştığı ancak hangi fiyata olursa olsun bir alıcı bulamadığını, bir gün Rovialı bir prensle evleneceğini ve o prensin beni nasıl da cezalandırıp atlarına yem edeceğini söylemek dışında tamamıyla geri adım attı.

Bir noktadan sonra atların beni yemeyeceğini anlasam da bunu ona söylemeye gerek duymadım. Nasıl olsa bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Babam genelde bizi kendi halimize bırakırdı, çünkü çiftliği yürütmenin ağırlığı omuzlarındaydı ve ona yardım edecek kimse yoktu. Annem ben daha onu tanıyamadan ölmüştü ve babam ondan başka kimseye güvenmezdi. Adonis on beş yaşına bastığında babam onu çırak olarak yanına almaya niyetlendiğinde ağabeyim hemencecik havalara girip tüm yetki ondaymış gibi etrafa caka satmaya başlamıştı. Bu korsanların ağırlığına gitmiş olmalı çünkü kısa bir süre sonra aşağı bahçede bir olay oldu. Bağrışı ta evden duymuştum. Akşam yemeği için geri geldiklerinde Adonis beti benzi atmış, korkmuş görünüyordu ve babam da her zamankinden daha suratsızdı.

Ne olduğunu asla öğrenemedim ama sonrasında Adonis evin çevresinden ayrılmaz oldu.

Tarla işleri ve yemek dışında babam sadece bizim eğitimimiz için birilerini işe alırdı. Evdeki tek kitabın parçalanmış bir *Turuncgil Yetiştiriciliğinin Esasları* nüshası olduğu da hesaba katınca okuma yazmayı kendi başımıza sökemeceğimizi anlayarak, çirkin meyve hasadını Barker Adaları'na ulaştırın yük gemisinin kaptanı ile bir el ilanı göndermişti.

İlana yanıt veren ilk kişi kemikli, endişeli bakışlı, Bay Sutch isimli bir adamdı. Bay Sutch yanında birkaç tane okumaya giriş ve matematik kitabı getirdi ama bize sadece okumayı öğretecek kadar kaldıktan sonra bir gece ortadan kayboluverdi. Bir kara korsanı tarafından öldürülmüş olabilirdi ama onunla birlikte kayıplara karışan yarım galon rom ve kurutulmuş jambon, büyük ihtimalle kaçmış olduğunu düşündürdü bize.

Sonra kaçamayacak kadar şişman ve uyuşuk olan Percy geldi. İlk geldiğinde bir çeşit dahi olduğunu düşündük.

Cahilliğimizle alay edip bizden tiksinen tavırlarıyla da-
hiymiş gibi davrandığı için değil, yanında kelimenin tam
anlamıyla bir araba dolusu kitap getirdiği için. Kitapların
hepsini okumuş olduğunu anladık; işte rüzgârın nereden
geldiğinden (Yeni Topraklar'ın batısında bir yerde, gökyü-
zündeki koca bir delikten) tutun da deniz suyunun neden
tuzlu olduğuna (balık kakası) ve kesirleri birbiriyle çarpıp
çarpamayacağınıza kadar (çarpamazdınız, deneseniz bile
bozulurlardı) her şeyi bilmesinin nedeni de buydu.

Sonra beni bir köşede oturup okumakla cezalandırma-
ya başladı, oysa bu Venüs ve Adonis'e asla yapmadığı bir
şeydi; büyük ihtimalle onlara sert davranmak babamızı
kuşkulandıracakken bana sert davranmanın sorun çıkar-
mayacağını anladığı için.

Fakat okumak, bana ceza gibi GELMEMESİNİN yanı
sıra kısa sürede en sevdiğim şey olmaya başladı. Ders ki-
taplarından, kaç Rovalı kralın dolaplar çeviren çocukla-
rı tarafından zehirlendiğinden (üç), atların yemek yeme
biçimlerine (et yok, özellikle de, cezalandırılmış olsa bile
insan eti) ve denizin tuzlu olmasının sebebine kadar (ha-
tırlayamıyorum ama kesinlikle balık kakası değil) bir sürü
ilginç şey öğrendim.

Romanlardan da başka insanların nasıl yaşadığına dair
bir şeyler öğrendim ve ilk kez, pek çoğunun korsanlarla
ve onları sürekli ezen aile fertleriyle dolu, kızarmakta olan
bir adanın tepesindeki çirkin meyve tarlasında büyümek
zorunda olmadığının farkına vardım.

Tabii ki bir de kitapları gerçekten okuyunca Percy'nin
tam bir düzenbaz olduğunu anladım. Ama öğrendiğim
çoğu şey gibi bunu da kendime sakladım. Babama söyle-
memin pek bir anlamı yok gibi görünüyordu; büyük ola-

sılıkla bana inanmayacağından değil, eğer Percy giderse kitaplarını da yanında götüreceği için. Percy'den nefret etsem de kitaplarını gerçekten seviyordum.

Bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve Percy'nin kitaplarını okuyup günlük görevlerimi yerine getirdim, kız kardeşimi görmezden geldim ve Adonis tarafından tartaklanmamaya gayret ettim. Mutfağın dışındaki penceresiz odada uyuyor, yılda iki kez tatil ve alışveriş için öbürleriyle beraber Gündoğumu Adası'na gidiyordum.

İşte hepsi bu, tüm hayatım buydu.

Tamamen ve sonsuza kadar değiştiği o güne dek.